Fråga: Kan straffet i graven mildras för den troende som har syndat?

Svar: Ja, det kan mildras. Profeten – över honom vare Allahs frid och välsignelser – gick ju förbi två gravar och sade:

> ”De blir straffade […] En av dem skyddade aldrig sig mot sin urin som stänkte på honom medan den andre gick runt och baktalade [för att skapa fiendskap mellan vänner].” Han tog ett grönt löv från en dadelpalm, delade det i två delar och tryckte ned vart och ett av dem i var grav, samtidigt sade han: ”Jag hoppas att deras straff skall mildras tills [löven] torkar.” [[*al-Bukhari* 1378 och *Muslem* 292]]

Detta är ett bevis för att straffet i graven kan mildras. Men vilken är relationen mellan löven och straffets mildrande för de båda straffade?

Det har sagts att det beror på att de båda löven glorifierar Allah tills de torkar, och glorifierande av Allāh mildrar straffet som drabbar den avlidne. De har från detta härletts en slutledning som kan tänkas se långsökt ut, att det är föreskrivet att gå till gravarna och jämsides dem glorifiera Allāh för att mildra straffet som drabbar dem [de avlidne].

Vissa lärde har sagt att denna slutledning är svag för de två palmlöven glorifierar Allāh oberoende av om de är vid liv eller torkade [döda]. Detta enligt Allāh den Högstes ord:

> ”De sju himlarna prisar Honom liksom jorden och allt det som de rymmer; ja, ingenting finns som inte sjunger Hans lov. Men ni förstår inte innebörden av deras lovsång.” [Koranen 17:44]

Glorifieringen av stenen i sändebudets hand hörde trots att stenen var torr [död] – så vilken är då anledningen? Anledningen är att profeten – över honom vare Allahs frid och välsignelser – bad Allah den Allsmäktige att mildra straffet av dem så länge de båda löven var färska; tiden var därmed inte lång. Syftet var att varna för att upprepa dessa båda männens handlingar. Vad de hade gjort var ju stora synder. Detta är något som har omnämnts i en återberättelse: ”*tvärtom var detta något stort*.”

En av dem skyddade sig inte mot sin urin och om han inte skyddade sig innebär det att han bad rituellt oren. Den andre gick runt och spred sagor som skapade fiendskap mellan Allahs tjänare. Detta är något allvarligt.

Förklaringen att det var en tillfällig medling för att varna folket är närmare sanningen. Det var inte snikenhet från profetens – över honom vare Allāhs frid och välsignelser – sida när han inte sökte en bestående medling.

Vi avviker här ifrån ämnet för att säga att vissa lärde har sagt att det är tillåtet att lägga färska palm löv, en trädgren eller något liknande över en grav för att mildra straffet för den begravde. Men ingriper man på detta sätt är det [ett handlande som är] mycket långt ifrån sanningen och det är av flera skäl inte tillåtet för oss att göra så:

- Det har inte uppenbarats att denne man blir straffad, vilket står i motsats till fallet med männen som profeten – över honom vare Allāhs frid och välsignelser – talade om. [Här fick vi ju reda på att de straffades.]
- Gör vi detta har vi handlat felaktigt mot den avlidne då vi har trott illa om honom genom att tro att han blir straffad. Hur skall vi kunna veta att han blir det? Kanske har Allāh, av någon av de många anledningar som Allāh förlåter genom, förlåtit honom innan han gick bort. Han avled då och hans Herre förlät honom, vilket skulle innebära att han inte förtjänar ett straff.
- Denna slutsats motsäger sig vad de rättfärdiga salaf,[De tre första generationerna i islam] som var de kunnigaste om Allahs lagar, följde. Hur kan vi göra på detta sätt om inte profetens – över honom vare Allahs frid och välsignelser – följeslagare – må Allah vara nöjd med dem -gjorde det?
- Allāh den Upphöjde har uppenbarat något som är bättre för oss, för efter att ha begravt den avlidne brukade profeten – över honom vare Allāhs frid och välsignelser – säga: ”*Be Allah om förlåtelse för er broder, och be Allah att ge honom fasthet, för just nu blir han utfrågad*.” [*Abu Dawud* 3221]

Författare:
Muhammad bin Salih al-'Uthaymin
Källa:
Fahd bin Nasir bin Ibrahim as-Sulaiman(1424), *Fatawa Arkanul-Islam*. Volym 1. Libanon: Makbtaba Dar us-Salam. 170 s. ISBN 9960-892-66-2